ὁπλαρχηγοί, ἰδίως δὲ ὁ γενναῖος καὶ ἔμφρων Κολοκοτρώνης, δι' ἀναφορᾶς των ἐξητήσαντο καὶ ἐπέτυχον τὸν διορισμὸν αὐτοῦ ὡς μέλους τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ὑπουργείου τοῦ πολέμου, καὶ ἐπέμεινον νὰ τὸν διατηρήσωσιν εἰς τὴν θέσιν ταύτην ἐπ' ἀγαθῷ τῆς πατρίδος, ὅταν ἡ κυβέρνησις, εἴτε εἰς τὴν σωτηρίαν τοῦ κράτους ἀφορῶσα, εἴτε ἐνδοῦσα εἰς εἰσηγήσεις τῶν ὑποβλεπόντων τὴν δικαίαν ἐπιρροὴν τοῦ Μεταξᾶ ἐν τῇ κεντρικῇ διοικήσει, ἠθέλησε νὰ τὸν πέμψῃ ὡς γενικὸν αὐτῆς πληρεξούσιον εἰς τὴν Κρήτην.

Α. Ρ. Ρ.

(Ἕπεται τὸ τέλος.)

ΤΩ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ ΤΗΣ ΠΑΝΔΩΡΑΣ.

—ooo—

Φίλτατε φίλε!

Σὲ γράφω ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ἀπὸ αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ξενοδοχεῖον ὅπου πρὸ εἴκοσι καὶ δύο ἐτῶν συνδιετρίψαμεν, ἀντικρὺ τοῦ ὑψηρεφοῦς *Δώμου*, καὶ ἐπὶ τῆς strada de' poveri, ἥτις ὅμως δὲν περιέχει πολλοὺς πτωχούς. Καὶ δὲν βλέπω μὲν ὡς τότε διαβαίνοντα ὑπὸ τὰ παράθυρά μου τὰ πλούσια τοῦ Μ. δουκὸς ὀχήματα, οὔτε βρενθυομένους τοὺς ἵππους τῶν αὐλικῶν αὐτοῦ, ἀκούω ὅμως τὸν γαριβάλδειον ὕμνον μετ' ἐνθουσιασμοῦ ψαλλόμενον ὑπὸ ἀνδρῶν καὶ παιδίων. Ἴσως ἀπατῶμαι· ἀλλὰ τὰ πρόσωπα ὅλων μὲ φαίνονται σήμερον φαιδρότερα. Ὡς καὶ αὐτῶν τῶν fioriste αἵτινες, ὡς καὶ τότε, κρούουσαι συνεχῶς τὴν θύραν μου μὲ προσφέρουσιν εὐωδεστάτους κέντρωνας, ἢ μετὰ πολλῆς δεξιότητος ἐκφενδονίζουσιν αὐτοὺς εἰς τὴν ταχύπτερον ἅμαξάν μου, ὡς καὶ αὐτῶν, λέγω, τὸ κάλλος ἔχει τι ἱλαρότερον καὶ ἐπαγωγότερον· ἡ ἐλευθερία ἄρα δὲν ἀναπτεροῖ μόνον τὸ φρόνημα, ἀλλὰ καὶ τὸ ἦθος ἐξευγενίζει καὶ ἀνυψοῖ.

Νὰ σὲ εἰπω ἄλλο περιεργότερον; αἱ Cascine μὲ φαίνονται ἀνθηρότεραι, αἱ δρῦς καὶ αἱ ὀξύαι τῶν δενδροστοιχιῶν αὐτῶν γλοερότεραι, καὶ αὐτὸ τὸ παρὰ τὴν ἡμισέληνον Piazzone τοῦ πάλαι δουκὸς casino, πολὺ τερπνότερον. Ἐνθυμεῖσαι ὅτε τὰς πρωΐας ἀναπνέοντες ἐνταῦθα ἀέρα ζωογόνον ὡς τὸν τῶν ἡμετέρων Ἀθηνῶν, καὶ θαυμάζοντες τὴν στίλβουσαν τῶν Ἀπεννίνων γραμμὴν καὶ τὴν μεγαλοπρεπῆ εἰκονογραφίαν τῆς γηραιᾶς Φλωρεντίας ἀπὸ τοῦ Palazzo-Vecchio μέχρι τῆς Santa-Croce, ἀνεπολοῦμεν τὰ canzone τοῦ ἀπηλπισμένου τῆς Λάουρας ἐραστοῦ, κελαδήσαντος αὐτὰ ὑπὸ τὰς σκιὰς ὑπὸ τὰς ὁποίας καὶ ἡμεῖς ἀνεψυχόμεθα; . . . Θὰ γελάστης . . . βεβαιώθητι ὅμως ὅτι μελῳδικωτέρα ἤχει σήμερον εἰς τὰς ἀκοάς μου τοῦ Πετράρχου ἡ φωνὴ, καὶ δροσερότερον μὲ ἀναψύχουσιν αἱ σκιαί.

Πότε θὰ ψάλωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἕνωσιν τῆς ὅλης Ἑλλάδος;

» Σ' ἀνατολὴ καὶ δύσι, καὶ νότο καὶ βοριᾶ
» γιὰ τὴν πατρίδα ὅλοι νάχωμε μιὰ καρδιά.»

Φοβοῦμαι μὴ ὁ στίχος αὐτὸς τοῦ Ῥήγα ἐλησμονήθη παντάπασιν εἰς τὸ ἐλεύθερον ψυχίον τῆς Ἑλλάδος.

Ἂν καὶ γνωρίζω καλῶς τὴν Φλωρεντίαν, τὰς πρώτας ὅμως ἡμέρας ἐβιάσθην νὰ προσλάβω cicerone, διότι, ὡς γνωρίζεις τὰ τῆς Ἰταλίας, μ' ἐκολλήθη ἅμα ἐλθόντα εἷς τοιοῦτος, καὶ μ' ἐκολλήθη ἀναποσπάστως. Μίαν τῶν ἡμερῶν τὸν ἠρώτησα· Διὰ τί ἐδιώξατε τὸν μέγαν δοῦκα; δὲν ἦτο τύραννος.—Τύραννος, ἀπεκρίθη, βεβαίως δὲν ἦτο· ἀλλὰ, τί νὰ σᾶς εἰπῶ, κύριε, ἐβαρύνθημεν τὰς altezze. — Καὶ εὐθὺς ἐπέφερε τοὺς ἑπομένους στίχους, οἵτινες, ἂν δὲν λανθάνωμαι, εἶναι τοῦ Casti.

« L'altissimo ls su ci manda la tempesta,
» l'altissimo qua giu ci toglie quel che resta,
» e noi fra tanti altissimi
» siamo disperatissimi.»

Ἐὰν ὁ ὁδηγός μου ἐνόει τί ἔλεγε, φοβοῦμαι τῇ ἀληθείᾳ μὴ ἐβαρύνθησαν καὶ τὸν Ὕψιστον εἰς Ἰταλίαν· ἄλλως ἡ μεταβολὴ δὲν θὰ ἦτο παράδοξος, διότι ἀπὸ τὴν ἐνθουμανίαν μέχρι τῆς ἀδιαφορίας τὸ διάστημα βραχύτατον. Ὑγίαινε.

Δ. Μ.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ ΤΗΣ ΠΑΝΔΩΡΑΣ.

—ooo—

Τῶν τοῦ Γοττιγγείου Πανεπιστημείου Καθηγητῶν ὁ τὴν φυσικὴν διδάσκων γεωγραφίαν, ὀνόματι Βιαλλοβλόσκης (Dr. Fr. Biallobłotzky), *ἀρτίως ἐν Βερολίνῳ ξενιζόμενος καὶ γνωριμίαν ποιήσας μετ' ἄλλων τε φοιτητῶν Ἑλλήνων καὶ μετ' ἐμοῦ, ἤτησε τὴν εἰς τὸ ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν μετάφρασιν τῆς ἐφεξῆς ἀγγελίας· πρὸς δὲ, καὶ τὴν διὰ τῶν Ἑλληνικῶν ἐφημερίδων, τῶν περιοδικῶν καὶ τῶν καθ' ἡμέραν, δημοσίευσιν. Μὴ δυνηθεὶς ἀπορρίψαι τὸ πρῶτον, καὶ τὸ δεύτερον ὑπεσχόμην, ἅτε πεποιθὼς ὅτι ἡ τῆς μουσομήτορος Ἑλλάδος μουσοφίλητος καὶ μουσοπόλος δημοσιογραφία, εἴτι μουσουργὸν καὶ πρὸς τὰς Μούσας ἀνάγον πως, πάνυ εὐμενῶς ἀποδέξεται καὶ φέρουσα χειρὸν τοῦ Πανελληνίου πιοήσει κτῆμα. Θαῤῥούντος οὖν ὅτε τὸ πρωτότυπον ἐχειρίσας μοι πολλοὺς ἤδη τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν πολυγλωττίαν Καθηγητὴς καὶ ὁ τούτου μεταφραστὴς παρακαλοῦσι τὴν καλὴν καὶ φιλόκαλον καὶ φιλολόγον Παρθώραν, τὴν πολλά τε καλά τε δῶρα δωροφοροῦσαν τοῖς Ἕλλησι, καὶ τόδε τὸ σμικρὸν τύποις ἐκδοῦναι δωρεὰν φίλον δωρημάτιον, μεταδοῦσαν καὶ τοῖς λοιποῖς συναδέλφοις, ὅσοι τὴν ἐλευθέραν καὶ τὴν δούλην εἰκοῦσιν Ἑλλάδα. Καὶ γιγέσθω λοιπὸν ἡ Ἑλληνικὴ φωνὴ καὶ ἐν τούτῳ (κατὰ τὴν εὐγνώμον' ἀξίωσιν τῶν ἐν Εὐρώπῃ χαριεστέρων) φωνὴ τῶν ἁπανταχοῦ γῆς σοφῶν. Τὸ δὲ πῶς καὶ κατὰ πόσον ἐστὶν ἐφαρμόσιμον τό τε πρόγραμμα καὶ ὁ τούτου σκοπὸς ἄλλοις μελέτω.*
